

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.161 van 24 oktober 2012
in de zaak A. 202.625/XIV-33.752**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Martine De Raedemaeker
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Augustijnenstraat 10
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 25 november 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 69.022 van 21 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7774 van 7 december 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verzoekster heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 september 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Martine De Raedemaeker verschijnt voor de verzoekster, en attaché Paquita Walraet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster komt in december 2008 België binnen en verklaart zich op 24 december 2008 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 18 augustus 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 februari 2010 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 31 mei 2010 verklaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep niet-ontvankelijk als zijnde laattijdig. De verzoekster tekent cassatieberoep tegen dit arrest aan en de Raad van State vernietigt het met zijn arrest nr. 214.230 van 28 juni 2011. De zaak wordt met hetzelfde arrest verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 21 oktober 2011 verklaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het op 12 februari 2010 ingediende beroep opnieuw “laattijdig en bijgevolg onontvankelijk”. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een enig middel de schending van de artikelen 39/57 en 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 13 van het EVRM en “machtsafwending/machtsoverschrijding” op.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest en voert aan dat op grond van artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad binnen de 30 dagen na de kennisgeving van de beslissing van deze laatste moet worden ingesteld, dat die termijn begint te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op de dag waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst, en dat de verzoekster het tegenbewijs heeft geleverd aan de hand van haar stuk 3, waaruit blijkt dat de op 19 augustus 2009 aan de postdiensten overhandigde brief op 20 augustus 2009 door die postdiensten naar het commissariaat-generaal werd teruggestuurd en daar op 21 augustus 2009 weer is aangekomen, zodat er geen kennisgeving heeft plaatsgevonden.

Waar in het bestreden arrest wordt overwogen dat de verzoekster niet de onjuistheid aantoont van de vermelding door de postdiensten dat de verzoekster de briefwisseling niet meer op het aangeduide adres ontvangt omdat zij geen klacht bij de postdiensten heeft neergelegd, acht de verzoekster artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht geschonden omdat aldus een bijkomende bewijsvoorwaarde aan de wet wordt toegevoegd. Die bepaling vereist slechts dat de geadresseerde het tegendeel bewijst en niet dat het gebrek aan kennisgeving aan een “fout” van de postdiensten is te wijten.

De verzoekster heeft met haar stuk 3 aan de opgelegde bewijsverplichting voldaan. Als een brief die op 19 augustus 2009 aan de post werd aangeboden en op

21 augustus al terug op het commissariaat-generaal is binnengekomen, kan de verzoekster er geen kennis van hebben gekregen en kon de beroepstermijn ook niet beginnen lopen.

Volledigheidshalve voegt de verzoekster nog toe dat er te dezen geen probleem is met de juistheid van de door het commissariaat-generaal gebruikte gekozen woonplaats, doch dat derden, met name de postdiensten, ten onrechte hebben geoordeeld dat de verzoekster haar post daar niet meer ontvangt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft machtsafwending en machtsoverschrijding gepleegd door de postdiensten de bevoegdheid te geven de formaliteiten te wijzigen die op de grond van de Vreemdelingenwet tussen het commissariaat-generaal en de verzoekster zijn vastgelegd.

Door de miskenning van het gebrek aan kennisgeving, werd de verzoekster een beroepsmogelijkheid ontnomen, zodat te dezen artikel 13 van de Vreemdelingenwet (lees: van het EVRM) is geschonden.

5. In de toelichtende memorie herhaalt de verzoekster het middel.

Beoordeling

6. Naar luid van artikel 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet moet het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingesteld binnen de 30 dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. In § 2 van dat artikel wordt bepaald dat die beroepstermijn bij kennisgeving met een aangetekende brief of met een gewone brief begint te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst.

Naar luid van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet worden de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met redenen omkleed. Deze jurisdictionele motiveringsplicht houdt in dat het rechtscollege moet antwoorden op de middelen van de betrokkene, op zijn minst wanneer die middelen de strekking van zijn beslissing kunnen beïnvloeden doch worden afgewezen. De motiveringsplicht moet de partijen en de Raad van State toelaten zich ervan te vergewissen of het rechtscollege de voorgelegde gegevens heeft onderzocht en daadwerkelijk op de middelen heeft geantwoord.

Te dezen had de verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteengezet en met haar stuk 3 trachten aan te tonen dat de aangetekende brief van 19 augustus 2009 niet naar behoren was aangeboden. (de originele brief en de omslag bevinden zich als stuk 3 in het administratief dossier) Uit dit stuk blijkt dat de brief van 19 augustus 2009 al op 21 augustus 2009 op het commissariaat-generaal was teruggekomen met de vermelding “ontvangt de briefwisseling niet (meer) op de aangeduide adres”, zodat er van een bewaring op het postkantoor en de mogelijkheid om de brief nadien af te halen alvast geen sprake was. Volgens de verzoekster waren er dus aanwijzingen dat zij door een vergissing van De Post geen kennis had kunnen nemen van de ter post aangetekende brief van 19 augustus 2009 met de beslissing van de commissaris-generaal.

In het thans bestreden arrest wordt dienaangaande geoordeeld dat de verzoekster niet aantoonst “dat de vermelding door de Postdiensten aangebracht op de omslag niet met de waarheid overeenstemt”. De eerste rechter gaat er derhalve van uit dat de verzoekster op 20 augustus 2009 inderdaad haar post niet op het adres van haar gekozen woonplaats ontving, minstens niet het tegendeel aantoonst. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zich zelf een oordeel over deze feitelijke kwestie te vormen.

Wat de aangevoerde schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op geen enkele wijze, ook niet met vermoedens en zelfs niet na de vernietiging van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 juni 2011, heeft trachten aan te tonen dat de kwestieuze vermelding als zou zij op 20 augustus haar post niet (meer) op het aangeduide adres ontvangen onjuist was. In het thans bestreden arrest hoefde de vaststelling dat de verzoekster de onjuistheid van de vermelding door De Post op de briefomslag van 19 augustus 2009 niet aantoonst, dan ook niet nader onderbouwd te worden om te voldoen aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Precies omwille van de niet onkrachte vaststelling dat de verzoekster haar briefwisseling op dat ogenblik niet (meer) op het aangeduide adres ontving, is de argumentatie over het feit dat geen bericht in de brievenbus werd achtergelaten met vermelding dat de brief was aangeboden en gedurende 15 dagen op het postkantoor zou worden bewaard, niet dienstig. In dat geval wordt een brief inderdaad onmiddellijk terug naar de afzender gestuurd, zonder een bericht achter te laten. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen heeft aan De Post wat dat betreft geen bevoegdheid toegekend die deze laatste niet zou hebben.

Anders dan de verzoekster aanvoert, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet als vereiste gesteld dat de verzoekster klacht bij De Post had moeten indienen. In het bestreden arrest wordt immers vastgesteld dat de verzoekster de vaststelling van De Post niet ontkracht en vervolgens dat zij geen klacht heeft ingediend, zonder dit laatste echter als een noodzakelijke voorwaarde te vermelden.

Met de vaststelling dat het beroep “laattijdig en bijgevolg onontvankelijk” was, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de door hem aangenomen feitelijke omstandigheden geen beroepsmogelijkheid aan de verzoekster ontnomen.

Machtsafwending is geen cassatiegrond zodat de verzoekster er zich ook niet dienstig op kan beroepen, daargelaten de vaststelling dat zij geen enkel element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid voor een ander doel dan zijn wettelijke opdracht zou hebben uitgeoefend.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen